

chavše poslední vůle. Tato třetina připadá při duchovních, kteří při určitém kostele stále byli ustanoveni, ústavu chudých onoho místa, kde zemřelý posledního obročí požíval, při ostatních duchovních, kde této podmínky není, ústavu chudých onoho místa, kde duchovní zemřel (dv. d. ze dne 27. listopadu 1807 č. 828 sb. z. soud.). Jsou-li však nejbližší příbuzní zemřelého sami chudi, mohou žádati, aby jim byla přiřknuta i ona třetina, která by jinak připadla ústavu chudých (dv. d. ze dne 6. února 1792 č. 259 sb. z. s.). Jsou-li mezi příbuznými též osoby zámožné, připadá chudým příbuzným ze zákonité třetiny chudých jen tolik, kolik by připadlo dle zákonné posloupnosti dědické (dv. dekr. ze dne 16. září 1824 č. 2040 sb. z. s.). Rozhodnutí o tom, kterému fondu chudinskému třetina chudých po knězi katolickém bez poslední vůle zemřelém náleží, přísluší soudům, rozhodnutí o tom, zda li se chudým příbuzným má přiřknouti třetina jinak ústavu chudinskému náležející, přísluší výhradně úřadům správním (roz. min. vnitřní ze dne 20. října 1870 č. 13475). Úřady správními rozuměti jest ale jen úřady politické v náležitém pořadu instancí (roz. min. vnitřní ze dne 14. března 1871 č. 2782); příslušným jest politický úřad I. stoly, v jehož okrese se nalézá chudinský fond v daném případě ku zákonné posloupnosti dědické povolaný (roz. min. vnitřní ze dne 30. května 1871 č. 6648).

Třídy daně domovní viz Daň domovní.

Třídy věřitelů konkursních viz Nároky věřitelů konkursních.

Tuláctví.

Všechny osoby, které obtěžovaly veřejnost svým nestálým životem, svou potulností a nejistým výdělkem, nazývaly se dříve vagabundy neb tuláky, ať již měly nějaké zaměstnání čili nic. Tím označovali se nejen zahaleči, žebráci, osoby nepořádné a nemravné, nýbrž též brusiči, podomní obchodníci, herci, kočující hudebníci, komedianti a j. Celá řada starších předpisů snaží se zavést kontrolu a dohled na vagabundy ku ochraně veřejné bezpečnosti. Tak ustanovuje patent ze dne 30. října 1751 Cod. Austr. V. pag. 598, že zavedeny býti mají partikulární a generální prohlídky, při kterých zajmuty býti mají všechny osoby beze služby jsoucí, zahálející nebo podezřelé a postaveny před zemský soud ad examen, vel inquirendum; rovněž ustanovuje Josefinský pat. ze dne 3. listopadu 1786 pro Halič, že svévolní žebráci a tuláci mohou od vrchností a představených po celý měsíc ku každé práci býti přidržáni. Avšak všechny tyto starší předpisy obsahují jen roztroušená a ojedinělá ustanovení o tuláctví; mimo to nedostávalo se též přesného zákonného vytčení pojmu tuláctví a jako tuláci byly často zatýkány a ve své osobní svobodě omezovány osoby, které neměly v úmyslu bez výdělku se potulovati. Teprve zák. ze dne 10. května 1873 č. 108 ř. z. vytknul přesný pojem tuláctví. Dle tohoto zákona jest tulákem ten, kdo nemaje určitého bydliště aneb kdo opustiv své bydliště bez práce a obchodu se potuluje a o němž nedá se zjistiti, že by měl prostředky k výživě aneb že by takových řádným způsobem získati si chtěl (§ 1).

Později vydaný zákon proti zahalečům a tulákům ze dne 24. května 1885 č. 89 ř. z. určuje pojem tuláctví ještě přesněji. Zákon ten stanoví: